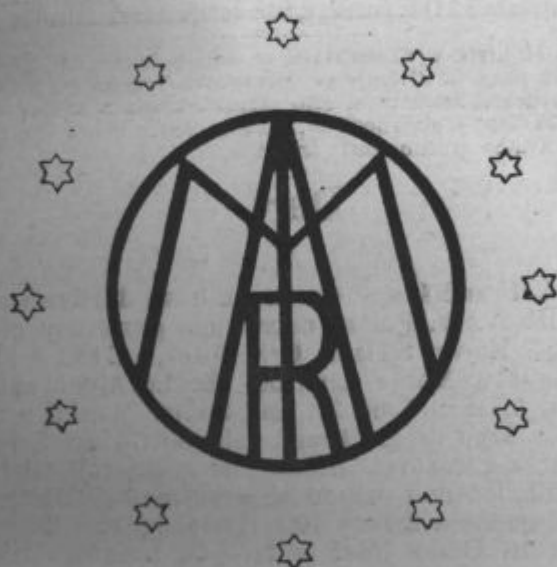

Prilega Novin.

MARIJIN LIST

XXVI.

8. aprila

1930.

Tisk Prekmurske Tiskarne. Za tiskarno odgovoren HAHN IZIDOR v M. Soboti

MARIJIN LIST

NEVTEPENO POPRIJETA DEVICA MARIJA. — Pobožen mesečen list.

Vrežlje ga z dovoljenjem cerkvene oblasti: Klement Jožef, vp. pleb. v Črensovcih, Slovenska Krajina. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglašenja verske istine od Marijlnoga nevtepenoga poprijetja leta 1904. dec. 8., gda je te list, kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Cena na leto: doma na skupni naslov 10 Din., na posameznoga 15 Din., v vse države Evrope 25 Din., v Ameriko i v Canado z Novinami i kalendarom „Srca Jezušovoga“ vred štiri dolare. Za to naročnino objavi M. List tudi vse dopise i izvrši vse naročitve Amerikancov i Kanadancov brezplačno.

Naročniki se deležni sada več jezerih sv. meš i dobijo k listi vsi brezplačno kalendar Srca Jezušovoga i knjižico „Priprava za srečno smrt“. M. List z kalendarom Srca Jezušovoga je priloga Novin.

Naročniki, ki majo doma na skupni naslov M. List, to je ki plačajo samo 10 Din. naročnine za njega, plačajo 2 Din. poštnine, kda dobijo do rok kalendar Srca Jezušovoga.

V vredništvu M. Lista v Črensovcih se dobijo kupiti: 1. Življenje sv. Martina pšapeka za 1 Din 75 par; 2. Življenje sv. Jezušekove Trezike po 5 Din; 3. Molitvena knjiga „Hodi k oltarskomi Svestvi“ v celo platno vezana z rdečov obrezov 12 Din, z zlatov obrezov 20 Din; 4. skrivnosti sv. rožnega venca po 2 Din 50 par 15 falatov i 5. knjižica: „Priprava za srečno smrt“ 250 Din.

Dari.

I.

Na Dom sv. Frančiška v Črensovcih so darovali v din. sledeči:

Horvat Jožef, družban z V. Polane nabrao na gostüvanji pri Tompa Mar-ki v V. Polani 35, Horvat Štefan, Orša Jožek, Cilika i Micika Lipa 50, Horvat Jožef i Matjašec Marija Lipa 50, Žerdin Albin nabrao na gostüvanji pri Horvat Jožefi v Trnji 27, pri Špolar Martini v Črensovcih 34, pri Vinčec Jožefi v Trnji na gostüvanji nabrano 64, pri Sobočan Jožefi pa 34, Tompa Jožef z Črensovec nabrao na gostüvanji pri Hodnik Ivani v Črensovcih 21, Kolarič Adolf nabrao na gostüvanji pri Horvat Sabo Ignaci na G. Bistrici 64, godba z Žižkov 100, Horvat Ignac i Domaj Laci nabrala na gostüvanji pri Doma Jožefi v Trnji 36, Levašič Katica Čentiba 10, Žižek Štefan Črensovci 30, Kramar Ivan Trnje 20, Žerdin Jožef i žena D. Lendava eden črep=650, Kočar Janoš Lukačavci 20, Kreslin Aga G. Bistrica 20, Vuk Jožef Žižki 10, Šebjan Jožef Ižekovci 100, Mesarič Ana Ižekovci 10, Žižek Kata i Plej Kata nabrali na črensovskom senji 85, N. Trnje 10, Magdič Orša nabrala na gostüvanji pri Kustec Štefani na G. Bistrici 35, Sobočan Jožef nabrao v Nedelici 200, on i Gjöröš Štefan nabrala 90 kg. kukorice i 102 kg. prosa=288, Koštric Marija Žižki 10, Hreb-rica Ana Sr. Bistrica 10, Horvat Kata Trnje 10, Rajbar Mikloš Nemčavci 20, N. Črensovci 100, pok. Kavaš Anton Odranci 25, Družina g. Hartnera M. Sobota 5000, Bojšič Jürij Črensovci cenno bonov=22, Zadravec Števan Trnje v zahvalo, ka njemu je betežna stvar ozdravela 5, Stanko Ivan i Ci-gan Matjaš nabrala v Žižkih 372.50, Meglič Anton, Nanteuil, Francija 12, N. Sr. Bistrica 10, Dr. Štrasser Armin odvetnik D. Lendava 1120, farniki od Grada 134, Vrečić Jürij Vidonci 100, Sep Janoš D. Lendava 20, N. Li-povci 10, N. Beltinci 20, Benko Ana Turnišče 10, N. Renkovci 5, Gjörköš Štefan nabrao v Nedelici 232.50, Ftičar Ana Hotiza 10, Kolmanko Martin

Hotiza 5, Ftičar Števan Hotiza 4, Ferenčak Jožef nabrao v Gomilici 331.25, Možina Franc, obč. tajnik D. Slaveči 10, Sep Jožef M. Polana 10, N. Sr. Bistrica 10, pokojni Magdič Jožef M. Polana 50, Prša Treze pok. rod Žižki 50, Lovenjak Matjaš Bakovci 10, Titan Matjaš Bakovci 1000, Cigut Štefan Bakovci 5, Koštric Jožef nabrao v Žižkih 235 50, N. Beltinci 30, Kremes Kata Beltinci 4, Cigan Marija Beltinci 10, Vučko Ana D. B. strica 10, Žalig Štefan Trnje 100, Copot Julia Odranci 10, Levašič Kata Čentiba 20, Farkaš Franc Hotiza 40, Tkalec Ana nabrala v Trnji olje=27 50 — *Srce Jezusovo naj vse darovnike obilno blagoslovi na tom sveti i njim plača dare na drugom!* — ODBOR.

II.

V tretjeredniškoj skupščini Srca Jezusovoga v Črensovcih so tretjeredniki poklonili sledeće dare v din. leta 1929.: Ostalo leta 1928. 155.20, Tompa Kata Črensovcu na hoštije 3, Horvat Marija 1, intereš od vloženih penez 8.56. Škafar Ana Črensovcu 15, Šömen Marija Trnje na hoštije 5, Žižki na hoštije 5, D. Bistrica 35, G. Bistrica 27.50, Farkaš Ana Žižki 10, Koštric Ana D. Bistrica 10, Mlinarič Ana Sr. Bistrica 3, Kelenc Kata D. Bistrica na hoštije 10, Šuster Ana Bednja 2.50, Štimec Jožef G. Bistrica 10, Tretjerednice z Trnja 13, Šömen Veröna Brezovica 5, N. Gančani na misijone 5, Tretjerednice z Hotize 27.50, Ritlop Kata na misijone 2.50, Ftičar Ana na misijone 2, Gerič Bara Turnišče na krüh siromakov 5, Mesarič Kata Sr. Bistrica na krüh siromakov 50, tretjired z D. Bistrice 160, Grůškovnjak Marija D. Bistrica na hoštije 10, tretjerednice z Gomilic 100, tretjerednice Trnje 88.50, tretjeredniki Trnje 22, tretjired z G. Bistrice 186, Smolkovič Marija D. Bistrica 10, tretjeredniki z Žižkov 80, N. Gomilica za misijone 50, tretjerednice z Törnlišča 10, z Renkovec 15, z Brezovice 15, tretjeredniki z Gomilic 15, tretjerednice z Črensovec 132, tretjerednice z Renkovec 46, z Trnja 15, z Törnlišča 55, z Nedeljice 34, z D. Lendave 32, z Žižkov 386 50, z Črensovec 70, tretjeredniki z Črensovec 49, Kreslin Marija Sr. Bistrica 20, tretjired z Sr. Bistrice 117, tretjerednice z Hotize 34, črensovske 20, intereš od vloženih penez 21.08.

Skůpno prišlo 2234 Din. 84 par.

Potroši v dinaraj: 3 Glasniki Srca Jezusovoga 45, trije Odmevi i Zamorčki 45, knjige družbe sv. Mohora 20, rem za dokument samostojne skůpščine 60, poštnina od mohorskih knjig 3, 71 Cvetja 1065, večne meše Marije Pomoćnice za vse tretjerednike i tretjerednice skůpščine 120, na hoštije 400, ključ od omara 2.50, Obćinskoj siroti Utroša Liciji na Sr. Bistrici 35, dva Bogoljuba 36, pet Kat. Misijonov 60, obćinskoj siroti Sabotin Mariji Črensovcu 35, obćinskoj siroti Kelenc Veroni na G. Bistrici 35, na afrikanske misijone 100, Sv. Oči dar za njihovo zlato mešo 100 Din,

Stroški skůpno znašajo 2261.50 Din. Čistoga ostalo na leto 1930. Din. 73.34. — *Vodstvo tretjeredniške skůpščine Srca Jezusovoga v Črensovcih.*

III.

Na podporo M. Lista so darivali šće kak dar sv. Oči za zlato mešo ob 25 letnici m. Lista: Švab Franjo Zagreb 5, tretjedniška skůpščina Srca Jezusovoga z Črensovec 100 Din. — *Uprava M. Lista.*

IV.

Na zvon v kapelo Rožnovenske Marije v Beltincih so z Hamiltona v Canadi v dolaraj darovali sledeči: Schvarc Jožef Beltinci 5, Šaruga Franc Beltinci 5, Koutnjek Janoš Velka Polana 0.50, Gelt Štefan Mala Polana 1, Gelt Franc Nedelica 0.50, Žalig Janoš Velika Polana 0.50, Vučko Martin Gančani 0.50, Horvat Ivan Lipa 0.50, Hozjan Marko Črensovci 0.50, Tkalec Ignac G. Bistrica 1, Vučko Majk S. Bistrica 1, Vučko Štefan S. Bistrica 1, Kolarič Ivan G Bistrica, Vinčec Štefan G. Bistrica 1, Koštrica Štefan Črensovci 1, Vinčec Jožef Trnje 1, Kolenko Kalman Črensovci 0.50, Hebar Matjaš D. Bistrica 0.50, Tonaj Anton D. Bistrica 0.50, Tonaj Jožef Žiški 1, Krampač Štefan G. Bistrica 0.50, Krampač Janoš Hotiza 0.50, Žerdin Matija Hotiza 0.50, Vučko Ivan S. Bistrica 0.50, Gelt Ivan Nedelica 0.50, Radoha Ignac Odranci 1, Berden Jožef Filovci 0.50, Zakošek Rudolf Ljubljana 0.50, Kejli Franc Szegszárd (Magjarska) 1, Hozjan Jožef Hotiza 0.50, Balažič Štefan Beltinci 2, nabirateo darov. V Marijinom imeni se vsem darovnikom lepo zahvalujem, Šeruga Jožef, oskrbnik kapele, Beltinci.

Tečaji duhovnih vaj za drugo četrtletje 1930.

Za duhovnike: od 23. VI. do 27. VI., od 30. VI. do 4. VII.

Za moške: od 7. do 11. VI.

Za mladence: od 3. do 7. V., od 17. do 21. V., od 28. V. do 1. VI.

Vsakši tečaj se začne večer i konča zajtra drugoga zgoraj imenüvanoga dneva. Vdeleženci naj bodo v „Domi“ do 6. vöre večer prvoga dneva. Za vdeležbo naj se pravočasno priglasijo. Či što izmed priglašanih ne bi mogoel priti, se more pravočasno odpovedati, da napravi mesto drugomi.

Oskrbnina znaša za ves čas 120 Din. — Pišite na naslov: Vodstvo „DOMA DUHOVNIH VAJ“, Ljubljana, Zrinjskega cesta 9.

Pošta.

Vsem se tople zahvalim, ki so mi za god pokazali kakšekoli malo znamenje lübezni. Najbole se zahvalim za molitve i sveto prečiščavanje, štero so dobre düše pri toj priliki za mene darüvale. — Vrednik.

Prošnja.

Denešnje številko M. Lista dajte tistim družinam v roke, ki ga nemajo naročenoga. Naj si ga prečtejo i za tem vam ga vrnejo i se odločijo, da postanejo njegovi naročniki. — Vredništvo.

VSEBINA :

Mamika, če bi jaz ovčica bio..	Stran 1	Marijinoga obiskavanja	„ 9
Zadnja spoved ga je rešila.	„ 2	Od „Doma sv. Frančiška“	„ 10
Preganjanje krščenikov v Rusiji.	„ 5	Krščeniki, Judaše nikdar ne	„ 13
Molitev k sv. Tereziji Deteta	„ 9	bodimo.	„ 14
Jezuša za Rusijo.	„ 9	Misijonski glasi.	„ 14
Življenjepiš Chambon Marije		Cerkveni glasi	„ 15
Marte, laične sestre reda			

DEVICA MARIJA ČUVAJ ME!

Mamika, če bi jaz križno drevo bio . . .

Če bi jaz križovec, križno drevo bio, bi šteo te dorasti, kda je tvoj Jezuš bio treseti i tri leta star. Te za vžzem bi rad bio stesani, ka bi njegovo sveto telo na meni počivalo Veliki petek. Široko steblo bi šteo meti, ka bi trpečega Jezuša telo popolnoma zakrio. Visiko bi šteo zrasti, ka bi Jezuš daleč vido po celom sveti i bi opazo vse duše nazaj do Adama i naprej do zadnjega človeka na konci sveta i ka bi te vse, kak je pravo i želo, vse, vse k sebi potegno. Križno drevo bi šteo biti, ka bi se napojilo moje steblo ž njegovov presvetov krvjov; ka ka bi se odličilo moje telo po njegovom božanstvi; ka bi z mene ladao svoje neskončno veliko kraljestvo bože i v nje spravo i oblaženio vse dušice.

Jezušovo križno drevo ščem biti, mamika! Naj počiva na mojem telu, na mojoj duši, na mojem poštenji, na mojoj vrednosti tvoj križani Jezuš i naj zveliča duše z mene. Križ Jezušov, njegovo počivališče, njegov prestol, njegova tolažba, njegov oltar, njegova smrtna postela ščem biti, naj dosta, milijone i stotmilijone reši tudi po meni, po mojoj malož ljubezni, štera zna trpeti ž njim, za njega, za njegove duše. Mamika, križ Jezušov ščem biti, naj si ti poleg mene, naj me ti obinleš, naj ti jočeš z menov, naj ti moliš pri meni, naj mi ti sprejmeš dušo, kda pride ločitev i naj me ti zakopaš v grob, ka bo odličeni, kak je bio tvojega Jezuša.

Teško je trpljenje, težko je noč no den, od mladosti do starosti nositi križ, ali najvekša dika za človeka je i najvekši hasek za njegovo dušo je, če to včini z ljubezni do tvojega Jezuša i do tebe, če je zaistino kak križno drevo Velikoga petka, na šterom je tvoj Jezuš rešo svet. Daj mi, Žalostna Mati boža, moč, da bom pravo križno drevo tvojoga Jezuša z svojim trpljenom!

V križno drevo sem spremeno

Svojo dušo, svojo telo . . .

Jezuš ž njima svet rešava,

• Njem' odpira nebe vrata . . .

Mamika stoji ob strani,

Z celim srcem me tolaži.

Zadnja spoved ga je rešila.

(Pripoved)

V sobočkom gradi je velki podrk. Grofica išče svojo srniko, štera je jela ž njene roke i jo sprevajala v vsaki kraj, kama se je podala, pa ne more je najti. Zadnji veliki, snežni viher je sirotiko nekam splašo, stvarca je preskočila plot na ogradi za zverino i je nekam zavdarila, ne znati kama. Sledovje so se samo tam poznali kde je prek plota skočila, ar viher sem ne nanošo snega, potem so se pa zgübil! Naj srniko najdejo, je grofica vküppozvala svojega nadlogara i vse logare pa ešče pandure je oprosila, naj njej pomagajo poiskati ljubleno stvarico. Ti so si pa te šče najeli priganjače i začelo se je iskanje od Sobote do Krajne, kak daleč je pač segalo grofovsko imanje. Ves te kraj je te šče bio sama šuma, v šterej so prebivali medvedje i vucje. Vekše pole je bilo poleg Sobote i potem na berošiji gračkoga grofa od Skakovec na jug; zato se je nazvala berošija: Polanci. Vse ovo je bio z vekšega log; samo na toga *kraji* je bila hiša grofovskoga gospočinara. Zato se je ta zvala i sledkar cela ves Krajna, ar je bila na kraji šume. Po toj celoj večkrat nepredrnoj šumi ide skrbljivo iskanje naprej za zgübljenov groficinov srnikov. Divjačina preplašeno beži pred iskači, ki veselo prepevajo i prejuvčejo celo obsežno šumsko pokrajino. A srnike ne. Skoči toti včasi štera gor, a ta prava neje, vse so divje, ki se bojijo človeka. Nešterni iskači so že prišli do Süčovoga, kde je v tistom časi bila grofovaska logarija. Tü pozvedavlejo od logara, če bi mogoče k njemi zavdarila srnika. Te od velike žalosti komaj more reči povedati. Žena njemi je na skradnjem, že včeraj je poslal po dühovnika na Tišino, da bi jo spovedali i na zadnjö pot pripravili, pa ešče dozdam jih nega če ravno je že blüzi deveta vüra. Ne vem ka se je zgodilo? Jeli so ne mogli priti gospod, ali so šli pa v toj strašnoj noči so zablodili i so ji vucje ali medvedje napadnili i teško ranili? Mogoče celo vmorili! Žena mi že komaj guči. Ne vem, če de šče dve vüri živela. Predvčeraj je z štal doli spadnola tak nesrečno, da kak je doktor povedao, ne nikše pomoči za njo.“

Na logarovo tožbo ideta dva priganjača proti Tišini, da zvedita, ka je za zroka, da nega dühovnika k mirajočoj logarici. Drügi se pa podajo proti Krajni i gedrovskoj harmiei, mogoče je srnika tüsem zavdarila. Vsi so meli dogučano, ka če šteri pride na kakši sled, more zatrobiti na rogeo, šteroga je vsaka sküpina mela z sehom. Od kučnice se naednok začuje trombentanje. Paščijo se vsi za glasom i pridejo k mlaki krvi, poleg štere je raztrošeno kosminje groficine srnike. Mašl z srnikinoga šinjeka i zvonček je tüdi tam ležao. Vse se je prestrašilo i vgonjavalo, ka je moglo bujti nedužno stvarico?!

* * *

V bridkih skuzaj plavajo oči spokorjenoga Osmojena v poternskoj golibi, kda je kaplani Ivani odkrio svojo dvajsetiletno hüdobijo. Kda je ovado, ka bi on meo vzeti njihovo mater za ženo, štero je z čistim srcem lübo i zavolo štere, ar je ne dobo, vmoro nedužnoga plebanoša pri Bedeniki, je gospodi Ivani teško postajalo pri srci; rosa njim začela čelo polevati. Če prav so od toga že čüli v domačoj vesi, vendar z vüst Smolena čüti to, jih tak genolo, da njim je srce pa premočno začelo biti. Stopili so

zato k stoli i si namočili glavo z mrzlov, ledenov vodov, štero je malo prle prineso zvonar, da bi se segrela v golibi. Mrzla voda jih je otavila, ka so do dna duše genjeni nad pokorov toga velikoga grešnika, njemi dali odvezo. Zdaj so vzeli v roke bože Telo, namenjeno za logarico i je vlomili na dvoje.

Zvonar je prišo notri i je zvonio. Z neskončnim dušnim mirom i presrečnim srčnim čutenjom so g. Ivan spregovorili večno lepe i duše osrečujoče reči Materecerkve: „Ovo Agnjec boži, ki odjemleš grehe sveta, Gospod nesam vreden, da stopiš pod mojo streho, nego pravi samo reč i ozdravljena bo moja duša.“ Gda se tretjikrat ponovi ta ponizna stotnikova prošnja do Jezusa i spokorjeni ropar odpre svoja vüsta i sprejme Jezusovo presveto telo, ki nešče smrti grešnika, nego naj se te spokori i žive njegova duša . . . v tom hipi se začüje veliki krik okoli golibe . . . Groficiñi logarje i priganjačje idejo z panduri proti golibi, da zasledüjejo krvne kaplj, štere je streljena srnika točila, kda jo je neseo Osmojen domo. Pod oknom se zabliščijo puške na ramaj pandurov. Smolen opazi to. Zabledi. Pri spovedi je čüo, da more zadostiti božoj pravici i se pokoriti do svoje smrti; če bi pa prišo oblasti v roke, nikaj ne sme zajajiti, nego sprejeti kaštigo za pokoro. Pripraven je na to. A rešiti se šče. Skoči zato hitro v predklet, z predkleta pa na prosto i se spüsti v divji beg proti gospočinari Črnjaviči na Krajni.

* * *

Zmantrani logarje i priganjačje neso mogli tak hitro naprej kak Smolen; strelati pa tüdi neso mogli, ar je bežao zmerom na robi loga med drevjom; strelali bi zaman. Daljana med njimi je bila vsikdar vekša. Nadednok se njim samo skrije. Premine njim z pred oči. Gospod Ivan gledajo za njim, Jezusa na srce stisnejo i ga vroče, kak vroče se moli pri vmi-rajočem, prosijo, naj ga reši smrtnoga greha, naj to dušo, štero je dvajseti let iskao, ne püsti več z rok; z temi gorečimi prošnjami se podajo na pot proti Süčovomi, da spovejo i na pot večnosti pripravijo logarico, če jo najdejo šče pri življenji. Zdaj, ka je bio den i ka so iskačje srnike napravili ter, pa zato ka jih je gnala gorečnost za rešenje duš, so pot napravili hitro i so bili ob desetih že pri logarovih.

„Sem znala, ka me dober Jezus ne zapüsti i pride k meni prle, kak se rešim sveta“ — je bila prva tolažbe puna reč pobožne logarice proti gospodi kaplani Ivan. Tiho je to povedala, da na glas že ne mogla gučati, a dober duhovnik so li zaslišali, ar so se taki k njej nagnoli, kak so prišli, da bi vidili, če neso zamüdili. Oh kak so jih te reči logaricine potolažile. Ne samo, ka žive, nego z vüpanjom čaka Jezusa. Spovejo i prečistijo jo. Pred prečiščavanjom njej v tolažbo povejo, da samo pol hoštije dobi toti, ali tem vekšega Jezusa, tem več njegovoga blagoslova za srečno smrt i tem vekšo plačo za večnost, ar je pol hoštije dobila duša, ki že dvajseti let neje ljubila Boga i se je zdaj spokorila. „Večna hvala, dober Jezus, da si reši tisto dušo“ zdehne logarica i puna duhovnoga veselja sprime sveto popotnico.

* * *

Ob poldvanajseti se oglasijo vsi zvonovje v tišnskoj Marijinoj cerkvi. Gospod kaplan Ivan so srečno prišli domo, rešili so dve duši i do zdaj meli zahvalno sveto mešo. Vsi bližanji farniki, ki so med tem časom že

zvedeli od gospoda Majkeša, ka nega ne kaplana pa ne zvonara k logarici, so bili v velikih skrbeh i žalosti. Z med tistih, ki so iskali groficiño srniko, sta najmre dva prišla na Tišino i gospodi Majkeši povedala, ka njima je logar naročo. Kak blisk se je raznesla zato novica, da sta oba najdeniva i da zahvalna sveta meša bo zdaj včasi kak sta prišla. Farovska küharica, sestra gospoda Majkeša, dobra Kata i dekla Bara z hlapcom Lujzom kak i zvonarovi so raznesli kak daleč so li mogli veselo vest, da so se g. kaplan povrnoli z zvonarom, rešili dve duši i ka zdaj ob pol-dvanajseti bo zahvalna sveta meša. Zato se je cerkev do polovice napunila z pobožnimi i zahvalnimi farniki, ki so z skuznatinmi očmi hvalili Boga, ka njim je rešo nevarnosti dobrega dühovnoga pastira, pomočnika staroga gospoda Majkeša. Stari gospod Majkeš so bili tak genjeni, da so na ves glas jokali pri meši i večkrat se zglednoli na tabernakl z globoko zahvalnim pogledom, ka njim je njegov Prebivalec rešo desno roko, gospoda kaplana Ivana.

* * *

Na Krajni pri Černjavičovih je grofovka šuma segala ščista do hiše. Že notri v logi je bila oslića slame. Na sred oslice odzgoraj je bila lüknja, štero neje opazo stari Černjavič. V lükngo se je hodo skrivat Osmojen, kda je bila nevarnost i je hodo v tom kraji. Zato se je paščo protl toj oslici, da bi plezo na njo, da ga ne najdejo priganjačje. Vidi jo, pašči se proti njej, veseli se že v svojem srci, da de mogo kak puščavnik z ostrov pokorov dolzaslužiti velike kaštige za svoje že odpušćene grehe; že ga pozdravlja lüknja na vrhi oslice, skrito a dozdej vsikdar varno skrivališće . . . kda se naednok začuje glas: „stoj!“ Pandurov glas je bio, ki se je ločo od šerega i ne šo kre Kučnice gor, nego prek nje je skočo i si vzeo pot do Mokuša gederovskega. Tam kde je zidana harmica, je opazo, kama beži Smolen. Napoto se je za njim i ga je zadobil šao pri oslici, kda je šteo na njo spleziti. „Stoj!“ se zdere ešće ednok i Smolen ne postoji, pusti se v bojk . . . Pandur strli i ga zadene v srce. „Jezuš“ zkrichi spokorjenik i mrtev spadne na zmržnjeno zemljo. Približajo se med tem tudi ovi priganjačje i logarje k Černjavičovim. Osmojena spoznajo samo pandurje, ki so meli njegov opis. Černjavičovim se naloži, naj ga spravijo v kamro i naj na Tišino dajo glas, ka je najden i streljen Osmojen i naj se opita tam, ka se naj žnjim napravi, jeli se zakopa na pokopališće ali ne. Smrt je naznanjena tudi sveckoj oblasti, štera je pokop dovolila, ar je smrt bila posvedočena.

* * *

Z veselim srcem so šli od zahvalne bože službe domo tišinski farniki. V srci vseh je gorela lübezen, tista osrečujoča lübezen, štero more vužgati samo tisti, ki je nebo zapüsto i prišo na zemljo, da bi človeka vćino večno srečnoga. Gospod plebanoš Majkeš so bili nadvse srečni, da bodeta z g. kaplanom Ivanom dale delala v goricaj Gospodovih i so komaj čakali da po zahvalnih molitvaj pridejo k obedi, pri šterom njim vse dopovejo, kak se njim je kaj na poti godilo, kakših nevarnosti jih je rešo dober jezuš. A prle, kak bi se vćakali gospoda Ivana z cerkvi domo, prideta dva človeka i naznanita smrt. Črnjavič z Krajne je prineso glas, da so pandurje strelili ropara Osmojena, hlapec logarov je pa naznano smrt pobožne logarice na Süčovom. „Logarico pokopamo vütro, prideva oba.“

pravijo logarovomi hlapci, „Osmojena pa ne moremo pokopati, zato ka je javen grešnik i nese je spokoro“ naznanijo Črnjaviči g. Majkeš. Komaj so to povedali, že stopijo g. kaplan z cerkvi i se popaščijo v sobo g. plebanoši. „Osmojen je mrtev“ pravijo njim g. Majkeš, „ne pokopamo ga, ne se je spokoro.“ „Jaz bom ga šo pokapat,“ pristavijo kaplan. Plebanoš ga začudeno pitajo kakda!? Ve je pa očiten grešnik!? — „Očiten spokornik.“ Jaz sem ga dnes spovedao i prečisto.“ Potempa dopovejo celo večerašnja zgodbo, štera njim je dala dve duši za Jezusa. Od Črnjaviča so zvedli zdaj, kak je prišo pokornik v roke pandurom i so z globočine srca dali hvalo dobromi Jezusi, ka je poslušno njihovo molitev i dao spokorjenomi ropari stanovitnost, ka ne strelao nazaj, nego z Jezušovim sladkim imenom na vüstaj püsto v njegove naroče svojo rešeno dušo. „Črnjavič“ se obrnejo zdaj g. Ivan do toga, ki je glas priieso, da je smolen mrtev i na šteroga funduši je streljeni te pokornik — „Črnjavič napravite mi to veselje, pa posadite tam eden oreh, kde je stala oslica, v štero se je hodo skrivat Smolen i kde je bio streljen.“ „Posadim ga g. kaplan,“ se glasi njegov odgovor. Posado ga i je zraslo z maloga oreheka velikansko dvosteb lato drevo, štero je več keblor orehov rodilo do lanskoga leta Kleknovim na Krajni, ki majo po babici Črnjavičov grünt. Predlanska toča ga tak spokvarila, da se je velike starosti oreh lani posüšo.

* * *

Gda sem še mali bio, so mi stari tišinski farniki pripovedavali, da na njihovom brütifi sveto telo počiva. Tam, kde je tista visika kapelica na starom pokopališči, je sveto telo zakopano. Tak je pripovedavao i pripovedava oča sini, dedek vnüki, mati hčeri, babica vnükinji. Tak je bilo negda. Što bi mogo biti tam zakopani? Trije grobi so vküp. Na srednjem stoji kapelica. Pod njov počivajo gospod kaplan Ivan. Kre dva kraja tela dveh düš, ki sta rešenivi eden den: Smolen spokorjeni ropar i logarica z Süčovoga. Po smrti Smolena i logarice so včasi vlegli tüdi g. kaplan Ivan; dobili so plüčnico i da so bili slaboga srca, neso je mogli prenesti: zas-pali so za večno življenje. Na smrtnoj posteli so si zvolili, naj jih zakopajo med Smolena i logarico, med düše, šterivi njim je dao dober Pastir po tistoj strašnoj noči. Dober gospod Majkeš so dali iz zahvalnosti do svojega predragoga, gorečoga kaplana zozidati tisto kapelico na starom tišinskem pokopališči, naj vsaka düša vidi, da dober dühovnik ma edno roko vtegnjeno za pobožno düšo, naj to šče bole spolni, to drüge pa za grešnike, da te reši i kak spokornike k Jezusi pripela. Na desnici gospoda kaplana počiva pobožna logarica, na levici pa spokorjeni Smolen Konec.

Preganjanje krščenikov v Rusiji.

Rusov je okoli 150 miljonov, to je skoro 13 krat teliko kak prebivalcov naše države. Od teh je največ pravoslavne vere (kak Srbi); do sedem miljonov je tüdi katoličanov i več raznih ver v menšem broji. — Skoro vsi so poljedelci i se s tem tüdi preživlajo, ar fabrike ešče neso tak razvite kak n. pr. v Nemčiji.

Ruski kmetje so jako verni i so radi hodili v cerkev. Zatogavolo so Rusiji nekda pravili „sveta Rusija“. Po bojni se pa ta „sveta Rusija“ spre-

minja v „peklensko Rusijo“. Vladajo jo najprej bolševiki, ki ščejo vero, kakšasteč je te že, pravoslavna ali katoličanska, vničiti, tak da za nikoliko let v Rusiji ne bi bilo nikše vere i potom tudi duhovnikov ne. Lehko si mislimo, kak žalostno življenje bi bilo. Boljševiki pravijo, da nišče nema pravice do kakšega imanja, zato ščejo vsem vse vkraj vzeti i vsakšemu teliko dati, kak si što zasluži. Pravijo pa, da to prle ne mogoče dosegnoti, dokeč ne bodo vse vere vničene, vse cerkve zaprete i vsi duhovniki pregnani.

Poglejmo si zdaj, na kakši način boljševiki odpravljajo vero. Deco v šoli ne sme včiti nieden duhovnik. Vučitelji so vsi brezverci. Deci pravijo, da Boga nega, zato jim je prepovedano moliti. V cerkev ne smejo hoditi. Če pa zvedijo, da šteri moli doma z materjov ali da je z njov v cerkev hodo, ga v šoli tak dugo mantrajo i njemi dokazujejo, da nega Boga i da ne sme moliti, da dete na zadnje več ne verje materi i jo ne boga, nego raj brezverskoga vučitelja poslušša. V šoli vučitelje deco spitavlejo, če stariši molijo Boga, če hodijo v cerkev itd. Deca pa, ki ne vejo, zakaj to pitajo, povejo po pravici i tak boljševiki zvedijo za vse vernike i si jih zapišejo, pa kaštigajo.

Boljševiki mladino na vse načine kvarijo. Kak delajo v šoli, smo odzgoraj šteli. Kda pa mladina šolo konča, jo zavalajo v najvešje pregrehe. Ne da bi oblast branila, nego je šče ráta, da mladina, dečki i dekle kesno v noč pohajkuje po vulicaj. Razmi se, da se pri tom godijo grde, nespodobne stvari, ki človeka ponizijo, pod živino. Že v šoli silijo deco, da se ponoči potepajo okoli, delajo, škodo po gredaj i sadovnjakaj, vničujejo vse, ka je za pojesti, če ravno ešče zeleno i ne zrelo. Vsakši si lahko sam misli, ka postane iz takše mladine. Človek obstrmi, kda takše reči čuje i bi mislo, da je dnesden, kda je že ves svet tak strašno vučeni, to ne mogoče; pa je bridka istina.

Boljševiki dobro znajo, da so njihovi najveški neprijatelje duhovniki, tak pravoslavni, kak katoličanski. Zato so setudi z vsov peklenskov hūdobnostjov vrgli na nje i jih preganjajo. Boljševiki majo vseširo m vno go špijonov, ki pazijo posebno na duhovnike. Če količkaj šteri gde guči proti njim, ga včasi primejo i ga odženejo v vozo, da ne bi mogoče duže ljudem glasiti, kak strašne krivice se jim godijo.

Na severi Rusije, v mrzlih krajih, so takzvani Solovecki otoki (sigeti). Tam je prle bio velki klošter, gde so baratje lahko mirno opravljali svoje redovniške dužnosti. Boljševiki so te velki klošter spremenili v vozo, barate so pa pregnali. V to vozo zapirajo siromaške krščenike, ki so ne zadovolni z njihovim ravnanjom. Čuli smo praviti, da je v teh vozah zapreth nad 200 jezer ljudi, med njimi tudi vno go duhovnikov i celo dva pušpeka.

Duša krščanska, če se ti je dozda srce ne omehčalo od pomilovanja nevolnih ruskih siromačekov, se ti zdaj more zbūditi sočustvovanje do njih, gda boš čte naslednje vrstice. Boljševiki so se z Boga tak daleč spozabili, da so šli i so odpravili vse nedele i vse svetke. Kmetje na poli i delavci v fabrikaj naj bi delali neprestanoma i bi tak na Boga ščista pozabili. S tem so se popunoma obrnoli proti Bogi, ki nam je zapovedao, da 6 dni delajmo, 7. den pa njemi služimo. S tem ščejo starejše ljudi, ki so jih matere navčile moliti, gda so ešče mali bili i ki so zdaj radi hodili v cerkev, odvrnoli od duhovnikov, da bože reči več ne bi čuli, k sv. meši več ne bi hodili i bi se pomali tudi njihovo versko življenje ohladilo.

Proti tomi se bojujejo vsi, celo brezverni ljudje. Boljševiki pa, ki majo vso moč v svojih rokaj, ne gledajo ne na levo, pa ne na desno, nego kuražno stopajo naprej po svojem plani. Kda so nedele i svetke odpravili, pravijo, da jim tūdi cerkve ne trbe. Začnejo jih nesmileno podirati, ali jih pa spremenijo v magacine, v dvorane, gde se včijo plesati itd. Po vsoj Rusiji nega čūti več zvonov, ki bi vernike opominjali k molitvi i jih zvali k sv. meši, ar so jih vseširo m vrgli iz tōrmov i jih prelevajo v razno šker.

Blaženi Don Bosco Ivan,

ustanoviteo salezijanske družbe. Prvo nedelo v maji bodo v Veržeji obhajali slovesnost, ka je bio blaženim prišet.

Tak smo si na kratko pogledali najstrašnejša dela ruskih boljševikov. Poleg teh je ešče dosta drugih, ki smo jih ne omenili. Ruski siromacje si ne morejo pomagati, ar nemajo nikše oblasti v svojih rokaj. Zato je pa tem bole dužen ves krščanski svet, da se potegne za nje, da

se postavi proti brezbožnomi preganjanji boljševikov. To pa tem bole, ar so boljševiki ne nevarni samo Rusiji, nego celomi sveti. Njihov namen je da celi svet spuntajo, da se brezverstvo razširi ne samo po Rusiji, nego po celom sveti. Zato majo vseširom svoje dobro plačane špijone, ki skrivoma zbirajo lüdi i jih pridobivajo za svoj namen. Posebno po velikih mestaj se to lahko godi, ar je tam dosta delavcov, ki majo slabo plačo i verjejo njihovim oblübam.

Najbole se trüdiyo sv. Oča, da bi napravili konec preganjanji. S svojimi pismi pozivajo ves krščanski svet, naj se predrami i naj zdigne svoj glas proti boljševikom. I narodi jih, kak svojega največšega pastira, tüdi bogajo. Po vnoгих mestaj se vršijo spravišča, gde se lüstvi razložil, kakše strašne reči delajo boljševiki. Prvi takši shod v našoj državi se je vršo 6. marca večer v Maribori. Na tom shodi je gučao ljubljanski prelat g. dr. Grivec, ki se posebno briga za ruške razmere. S skioptičnimi slikami je pokazao vnoге lepe cerkve, ki jih boljševiki podirajo ali pa jih za kaj drüго nücajo. Med drüгими je pokazao cerkev sv. Vladimira v Kijevi ki je edna med najlepšimi cerkvami v Rusiji. Boljševiki so jo spremenili v „muzej“, gde bodo hranili razne stare reči. Sledkar so se vršili shodi tüdi v Ljubljani, Beogradi itd.

Ka pa mi naj včinimo? Tüdi mi se moremo pridružiti ostalomi krščanskomi sveti s tem, da molimo za ruske brate, da po vsoj Rusiji znova zavlada krščanska lübezen i mir Kristušov.

Sv. Oča so sami vö dali molitev na čast sv. Treziki D. J., ki je patrona Rusije, da bi po njeni pripročnji henjalo šatansko preganjanje krščenikov.

„Več je tistih ki me sovražijo, kak mam vlasi na glavi.“

(Ps. 68. 5.) Tak se tolaži mili Zveličiteo. Jezuša, Boga sovražijo!? Je močöge to!? Pa zakaj!? Kaj je kriv?! Vladaerje i njihovi namestniki ga ne morejo sovražiti, ve je pa narod včio, naj je časti, naj se casari da, ka je casarovo. Ne morejo ga sovražiti dühovniki i farizëji, zato, ka je lüdem zapovedao, naj te bogajo!? Ne morejo ga sovražiti bogatašje, zato ka si je zvolö siromaštvo i na njihovo bogastvo nigdar ne je računao!? Ve je pa vekši siromak bio kak ftica i lisica, ar prva ma gnezdo, drüga pa ma lüknjo; Sin človeči pa nema teliko mesta, kam bi svojo glavo nagno. Narod ga tüdi nemore sovražiti, ve ga je pa včio pa navuk nebeski, ve je pa njegove lačne nahrano, njegove betežnike zvräčo, njegove sirote potolažo, njegove zapuščene zagovoro, njegovim grešnikom odpüsto!? Zakaj ga pa te vse sovraži? Zakaj? Ne pitaj, nego bij se v prsi i pravi: Trpeči Jezuš odpüsti mi, zato si bio od vseh osovräžen, ar sem te jaz z svojimi smrtnimi grehi telikokrat i tak strašno sovražo! O nikdar več, o nikdar več!

* * *

Svetoj Matildi je bilo naznanjeno, da se je javilo petsto krvnikov, ki so bili pripravljani Jezuša osmrtiti! Jezuša nedužnoga osmrtiti! Še za osmrtitev človeka se teško najde što i včasi niti za največše peneze ne, za osmrtitev Jezušovo se pa na stotine ponüjajo i se štımajo, da oni bodo vmorili Boga!? O kakša peklenska hüdobija! O greh, kak strašen si, o kak grdi si. Zaistino še pekeo je premala kaštiga za tebe!

Molitev k sv. Tereziji Deteta Jezusa za Rusijo.

Lübezniva svetnica, puna sočütja, tolaži naše ruske brate, žrtve du-goga i krvavoga protikrščanskoga preganjanja. Sprosi njim stanovitnost v veri, napredek v lübezni do Boga i do bližnjega i v zavüpanji do presve-te Matere bože; pripravi njim svetih dühovnikov, ki bodo zadoščüvali za božeropne skrunitve proti svetomi Oltarskomi Svestvi i za bogokletja; daj, da zacvetejo, posebno v mladini, angelska čistost i krščanske jakosti; da se bo te plemeniti narod, rešen vsakšega robstva, radovolno povrno k edinoj čredi, ki jo je lübeče Srce od smrti vstaloga Kristuša vso izročilo sv. Petri i njegovim naslednikom, i da bo končno v edinstvi s svetov ka-toličanskov cerkvov radostno slavio Očo, Sina i Sv. Düha. Amen.

300 dni odpüstkov vsakšikrat; popuni odpüstek ednok v meseci pod navadnimi pogoji, če se ta molitev molí vsakši den. — Pij XI. 19. avgusta 1929.

Odrešenik sveta, reši Rusijo!

Vzdihaj sv. Oče Pija XI. — 300 dni odpüstka (23. maja 1922.)

Življenjepis Chambon Marije Marte, laične sestre reda Marijinoga obiskavanja.

XIII.

Svete rane i nebesa.

Naš Gospod je svoje zvišene oblübe šteo z tem kronati, ka je sestri Mariji Marti pokazao svoje rane kak „zalogo nekdašnje naše dike“ i njej je zednim dovalo, da je mogla gledati blaženost, štero povzroči gledanje ran prebivalcom nebes.

„Tiste düše, štere ponizno molijo i premišlavajo moje trpljenje, do ednok deležne dike mojih svetih ran. Lepota i svetla dika bo obdala vse njihove kotrige.“ — „Kem bole ste prebrodili moje trpeče rane tü na zemlji, tem bole je bodete v diki gledali v nebesaj.“ Düša, štera je v življenji

častila Jezušove svete rane, je vcenila i Večnomi Oči darivala za duše v očiščelišči, v družbi Device Marije i angelov se bo ločila na smrtno vüro, Križani gospod Jezuš jo pa bo v svetlobi dike sprejeo i koronao.

Sestri Mariji Marti se je neki den v glavo vkradnola misel, ka z gostim darüvanjom svetih ran samo čas zgüblja. Gospod je postao za to nezadovoljen ž njov i njej je pravo: „Te mogoče nebeske duše nikaj ne delajo ar vsikdar onoisto delajo . . . One me ljubijo, gledajo moje rane, hvalo mi davajo; i njihova radost je vsikdar puna, vsikdar popolna.“ V tom megnjenji je srečna sestra vredna postala milošče, ka je smela viditi blaženo Devico Marijo i svetnike, kak gledajo Jezušove svete rane. „Ka sem jaz i ka so svetniki v nebesaj — tak njej pravila dobra nebeska mati — se mamó samo mojega božega Sina svetim ranam zahvaliti.“ — Naš gospod pa dodene: „Hči moja, kde so postali svetniki sveti, če ne v mojih ranaj?“ „Vsi nebeski sveti so sad mojih svetih ran.“ — „Moje svete rane za mojo i vašo diko vekomaj ostanejo.“ — V mojih ranaj, teh petih svetlih sunčnih trakaj bodo moje zaročnice ednok kralüvale.“ „Svetniki, ki je že stotitno i stotino let gledajo, neso se se jih še nagledali. . . vsikdar do je gledali i z ednim vživali“ . . . „O kak nikajvreden je svet v primeri z temi dobrotami.“

Zvoljenoj duši je bilo dovoljeno, da je večkrat vidila nebesa, i pri teh prilikaj je njej Bog Oča etak gučao: „Vidiš moja hči, vse to je sad trpljenja mojega Sina!“ . . . „To ti vse zato kažem, da moreš Jezušove svete rane z tem vekšim veseljom i zavüpanjom darüvati!“ (Dale)

Od „Doma sv. Frančiška“.

Tolažba za darovnike.

Za vse darovnike žive i pokojne i v teh namene se služü vsaki tjeden edna sveta meša od tislimao, kak se je začelo nabirati na Dom i se bo služüla v Domi stalno naprej kak večna meša do konca sveta. To je na leto 52 svetih meš do konca sveta!

Pooblastila so gotova. Vsaki, ki šče nabirati, dobi od odbora pooblastilo i položnice, ka lahko pošlje nabrani dar notri. Ki ma namen nabirati, naj se zglati ali pri svojem gospodi dühovniki, ki majo nabiranje prevzeto, ali pri našem odbori ali pa pri g. Kolenc Franci, uredniki Novin v Soboti. Peneze tam da prek, kde je dobo pooblastilo. To je, če pri odbori, je pošlje odbori, če pri g. Kolenci, tomü, če pri šterom drugom gospodi dühovniki, te pri tom.

Gostüvančarje darovitni. V črensovskoj fari najbolje, v nešternih drugih menje so bili na gostüvanjaj svatje darovitni, kak posvedoči izkaz darov na zadnoj strani lista.

Cela familija za sirote. Horvat Števana i Orše družina Lipa št. 68. je dala za vsako kotrigo 10 Din.

Edina godba mislila na sirote. Ta je Žižkovska, je poklonila 100 Din.

Lepi dar zahvalnosti. Žerdin Jožef i žena z D. Lendave v zahvalo, ka sta se včakala 53. leta srečnoga zakona, sta darovala eden črep 650 Din. Obečata, da data meseca augusta šče eden črep i l. 1932. dva črepa. Prosita božo pomoč za sebe; to njima v obilnosti spravijo vsakotjedenske svete meše, štere se za darovnike opravljajo.

Dar iz senja. Žižek Kata z Žižkov i Plej Kata z Črensovec sta nabrale na črensovskom senji marca 14. Din. 85. Ta gorečnost sama sebe hvali.

Neprijateo sirot. Evangeličanski verski list „Düševni List“ poziva svoje čtevec i vse evangeličance, naj ne darujejo na dom sirot. Ar je to hujskanje proti Kristušovomi navuki i ar vsebuje veliko nezahvalnost, — kajti mi katoličani smo evangeličane vsikdar podpirali i njihovim sirotam davali, — zato se vüpamo, da ga nedo bogali tisti, ki majo srce do sirot. Da Kristušova zapoved je zato li več kak krivično obreganje Düševnoga Lista.

Širitelje Marijinoga Lista tüdi verni nabiratelje za Dom. Širitela z Nedelice, Sobočan Jožef i Gierkeš Ševan sta nabrala na Dom 90 kg. kukorice i 103 kg. prša—288 Din. i zvün toga prvi 200, drugi pa 232.50 Din. gotovčine.

Diplome so si zaslužili. ar so po 100 Din. darovali, Šebjan Jožef z Ižekovec, N. z Črensovec. Vrečić Jüriz z Vidonec i Žalg Štefan iz Trnja.

Kda do pa deljene diplome? Peto leto gotovo, kda dokončamo vekše nabiranje. Če pa bo dosta darovnikov po 100 Din. pa ešče prle.

Tombola za Dom sv. Frančiška. Odbor je na svojoj seji soglasno skleno, da bo meo na Malo mešo tombolo za dom sirot. Že zdaj naznanimo to veselo vest našim dragim darovnikom i je oprosimo z nabiratieli vred, naj vteknejo gor vsako luknjo, kde bi mogli kakši dar dobiti za tombolo. Vse radi vzememo, ka ma kakšo vrednost.

Zadoščenje za bogokletno boljševiško versko preganjanje. Gda so sveti Oča služili spravno sveto mešo za grozodejstva, ki jih delajo boljšeвики, so poklonile kotrige Hartnerove družine z Sobote v zadoščenje Bogi za preganjanje vere sirot v Rusji na Dom 5000 Din. Jako lepi namen, ki ga bo Bog blagoslovo.

Žižkovski nabiratelje so dokončali nabiranje prvoga frtala. Stanko Ivan i Cigan Matjaš sta prinesla 372.50, Koštric Jožef pa 235.50 Din.

Gradška fara se pali skazala. Nabrala je i po svojem g. plebanoši poslala 134 Din.

Židov za Dom. Gospod Dr. Šrasser Armin, odvetnik z D. Lendave so nam poslali za Dom 1120 Din.

Gomilica dokončala prvo četrtletno nabiranje. Ferenčak Jožef je nabrao 331.25 Din.

Vredno za nasledüvanje. Prša Treza je dala za svoj pokojni rod 50 Din., mati † Kavaš Antona z Odranec 25 Din. Za te pokojne se služü vsaki tjeđen sveta meša i ma darovica ešče plačo, ka je pomagala sirotam. Tak dvoje služü, ki v te namen i na te način daruje.

Zaistino lepi zgled. Titan Matjaš v Bakovcih je pred smrtjov razdelo svojo vrednost med svojo deco. I giedajte te jako lepi zgled: *med svojo deco je šteo tüdi sirote i njim je poklono na Dom jezero Dinarov.* Kakšo malenkost bi vsaki mogo v to formo darüvati pred svojov smrtjov za sirote!

Imena darovnikov, ki na frtale davajo nabiratelom po občinaj, objavimo, kda celoga leta däre vkrp dobimo.

Vsem prav lepi „Bog povrni jezerokrat“ v imeni sirot! ODBOR.

Sveti Izidor, patron poljedelcov z svojov svetov tivarišicov.

Zdaj, kda se začne delo na poli, naj vas dragi poledelci i poledelke ta lepa podo-
boda opomina, ka kda Bogi na čast delate, angelje njegovi hodijo za vami i vam
trosijo boži blagoslov na vaše delo.

Krščeniki, Judašje nikdar ne bodimo!

Moja duša je žalostna notri do smrti. (Mat. 26 - 38.)

Sveti Hilarij pravi, da je Kristuš te žalostne reči predvsem povedao zavolo odajstva Judašovoga. Neskončno, preneskončno ga je bolelo, kak tūdi pravi sveto Pismo „v duši se je zburkao“ (Jan. 13. 21.) i te je pravo: „Eden z med vas me bo izdao.“ Tvoje žalostno čislo krščenik, ma pet delov, tvoj pas tretjerednik pet vozlov. Pomeni, da ne samo telo Jezušovo, nego tūdi duša njegova ma pet ran. Jezušovo dušo je rano Judaš z svojim izdajstvom. Pet ran nej je povzročo.

Glejmo je, ka nikdar ne bomo Judašje.

Nevolaš, kodiš, šteri je bio i Kristuš ga je podigno na najvejšo čast na zemlji, vladar najvejšega kraljestva Kristušovog bi postao, dao njemi je oblast nad smrtjov i betegom; zapovedavati bi mogo samo i bi pred njim trepetao celi pekao; milioni vernikov bi ga častili; sto no stojezeri duhovnikov, sami pāpovje i pušpecje bi se njemi vklanjali kak fundamenti Matercerkve; krasne cerkve i oltari bi se njemi na čast podigavali, vsaki den bi se imenūvalo njegovo ime pri najsvetejšoj daritvi; Kristuš je meo do njega posebno zavūpanje: malo šumico penez, ka jo potrebūvao za prehranitev svoje male vučeniške familije, je na njega zavūpao, noge njemi je prao i kušūvao; svoje božanstvo, svoje človečanstvo, svoje telo i krv njemi je na tom sveti z drugimi apoštoli vred prvokrat podelo — n^{ikomi} drugomi niti materi Mariji ne prle kak njemi. — I za vse to ka je včino? Izdao ga je hūdoben. Tūdi drugi so koga izdali, odali a^{li} nikdar ne so teliko dobili od onih, štere so izdali kak te nevolas. T^a črna nezahvalnost je vsekala prvo rano v Jezušovo dušo, da je o^{da} njene bolečine ječao: „Žalostna je moja duša notri do smrti.“

Krščeniki, tretjeredniki, Judašje nikdar ne bodimo! Nikdar ne žalimo materne roke, ki nas križati včila, očine, ki nas je hrano ž njov, dobrotnikove, ki nam je duševne i telovne dare delila. — Drugi so za velike reči odavali, izdajati svoje dobrotnike. Za kraljestva, korone, velike vrednosti. I Judaš? „Obečali so njemi treseti srebrnikov.“ (Mat. 26 15.) Za časa Jorasa kralja v Samariji je somareča glava več koštala, kak je dobo za Jezusa. Strašno sramotenje i zaničūvanje. To je drugo rano vseklo v Jezušovo dušo, da je zajokala: „Žalostna je moja duša notri do smrti.“ Krščeniki, Judašje nikdar ne bodimo, Jezuš v Oltari i svojega bližnjega nikdar ne zametavlimo!

Pa to ne je vse. Judaš bi šče menje tūdi vzeo. Poslušajte i se ne jočite: „Ka mi ščete dati, pa vam ga v roke dam?“ (kak više) Vsaki na trgi išče priliko, da nemo stvar ali najpozadnejši pov kem bolše oda; nikdar se ne čuje, ka bi što vcenjavao etak: „ka ščeš mi daj“. Samo pri Kristuši je prišlo do te cene, naj se njemi vreže tretja rana v dušo. Znebiti se ga je šteo hūdobnež, zato ga za vsako ceno ponūdo. Krščeniki Judašje nikdar ne bodimo, naj se nam sveta meša, predga, pobožnost nikdar ne mrzi! Jezusa se ne ogiblimo!

Jožefa so tūdi odali njegovi nevoščeni bratje. Ali tak nam pravi sv. Pismo, ka je njegov brat Judaš etak spregovoro: „Boše je, ka bi se odao, kak moro.“ (Gen. 37-27.) Boše je, naj se oda, ne pa mori. Odali so ga, ka bi v življenji ostao. Odali so ga, ar se jim je milo. Kristuš, ki je teliko dobrot delio Judaši, se pa oda. Poslušajte zakaj!? Kak pravi sam Bog,

kak njegova sveta reč svedoči: „Sin človeči bo izdan, da bi ga križali.“ Mat. 26. 2. Ne ka bi se odküpo, kak se odküpijo zgrabljeni v bojni, da se njim tak življenje reši, Jezus se oda, da se vmori. Štrta rana na njegovej dūši! Dovolite, da se bom paščo mimo te rane! Nepokorni, nepobolšljivi, okorni v svojih grehaj! Zatajeno mate krvično blago! Ne ste povrnoli poštenja vzetoga! Srdovje še gorijo v vašem srci! Spake ne ste odpravili i—i—i li vüpate v to gnūsobo, Jezusa jemati? Nesrečni, bole bi bilo, pravim tūdi vam, kak Jezus pravo Judaši, bole bi bilo, da ne bi bili rojeni. Judašje nikdar ne bodimo, nikdar se nevredno ne spovedavajmo i prečiščavajmo!

Vučenik je odao Vučitelu. Vučenik, ki je čüo samo dobre navuke i niednoga neje držao. Navuke nebeske večno istinite i — on vučenik — oda svojega Vučitelu. Ka do mislili tisti, ki so poslušali njegove navuke! Kak se spačijo! Če vučenik, če apoštol ne verje i oda svojega Vučitelu, te te navuk nikaj ne more valati! Pa čast Očina ka boš ti zdaj trpela!? O dūše nemrtelne, kak te se ve zdaj pačile i pogüblale!? Peti rezljaj, najstrašnejši v dūši Jezusovej, šteroga ponovi vsaka kriva vera. O kak krvavi zadaj ta rana, kda komunisti v Rusiji tomi najgršemi i najhūjšemi izdajniki na sveti — Judaši postavijo spomenik kre Volge — zato — zato — zato — „ka je odao Boga nedužnoga.“

Judašje, krščeniki, nikdar ne bodimo. I zato nikaj ne bomo podpirali, poslušali, gledali i čteli, ka bi najbolje oddaljeno škodilo veri! — Judašje, izdani Jezus, ti ne bodemo, tvoje petere rane nas rešijo!

Genljivi dar. Gobavci z otoka Molokaj so nabrali 1284 dolarov i je poslali sestram frančiškankam v Honoluluhi za priznanje, ka že 41 leto delajo požrtvüvalno med gobavci. Te penez je določen za novo hišo sestram, ka do mogle ešče več nesrečnih gobavcov meti na skrbi.

Sveta meša nas vse drūži. Novembra 11. je bila v Rimi v zavodi za širjenje vere sveta meša. Opravo jo je čaren dūhovnik, dvorila sta njemi Holandec i Japanec. Trije deli sveta so bili pri ednoj svetoj meši v lūbezni zastopani i združeni.

Vučeniki Gospodovi. V Kini se je ustanovila verska drūžba ženskoga i moškoga spola, štera je prva kitajska domača kongregacija. Zovejo se njene kotrige „Vučeniki Gospodovi, vučenice Gospodove.“ Šte že devet novincov i štirideset kandidatov. V Suanhwafi vodijo lastni kolegij, šteroga so nazvali „Emaus“.

Zahvala deci Jugoslavije. Mil. g. Ferd. Perier iz Drūžbe Jezusove, eršek v Kalkuti v Indiji se v lepom pismi zahvaljüjejo štiridesetjezer deci Jugoslavije, ki molijo za misijone v Indiji. Nadškof pišejo, da od tistimao, kak naša deca molijo za njihove misijone, se vera Jezusova krepko razvija.

Slovenska pesem v Rimi. Na Jožefovo so obslužili sveti Oča v Rimi na grobi svetoga Petra apoštola spravno, pomirljivo sveto mešo za hüdobje boljševikov i prosili pomoč božo za teliko preganjanje krščenike v Rusiji. Pri toj svetoj meši, pri šteroj je bilo tudi dosta Rusov navzočih, se je popevalo v staro slov. jeziki. To pa jasno svedoči, da Cerkev ne sovraži niednoga naroda, vsi so njoj ednako ljubleni, zato ka vsi so boža deca, štere vse more zveličati.

Petdvajstiletnico Marijinoga Lista so z tridnevnicami obhajale za Jelenskov sledeče fare: Grad, Sveti Sebeštjan, Bogojina i Beltinci. V toj zadnjoj fari je bila samo za moške pobožnost, zato ka so ženske i dekle že prle dobile navuke.

Ferma v Slovenskoj Krajini. V Lendavskoj dekaniji se bo sledeče dni delilo svestvo svetoga potrdjavanja: 21. junija v Beltincih, 22. junija v Črensovcih, 23. jnnija v D. Lendavi, 24. junija v Dobrovniki, 25. junija v Turnišči, 26. junija v Polani i 27. junija v Bogojini.

Podoba svete Trezike v Črensovcih. Halas Martina hči, Ana z Črensovec, ki je zdaj v Chicagi, je kúpila lepo podobo svete male Trezike, štero so gospod dekan Baša Ivan 24. marca blagoslovili. Podoba je postavljena na steno poleg predganiče.

Dar za podobo Žalostne Matere bože. V Črensoveih se zdaj vrejüje pokopališče. Ar na njem ne bilo dozday primernoga pokopališnoga križa, se je odločilo, da se gorpostavi lepa podoba Žalostne Matere bože, ki bi tolažila vse žalostne, ki majo svoje pokojne na pokopališči. Na to podobo je nabrala Halas Ana v Chicagi 4620 Dinarov. Najlepša hvala nabirateljici i darovnikom tečas, dokeč ne zvemo za nje, ka te njihova imena objavimo.

Na veliko slovesnost se pripravljajo na Vogrskom. Leta 1031 je vmro na Vogrskom sveti Mirko, ali po vogrskom Imre, sin svetoga Števana krala. Devetsto let je preteklo že tomi. To devetstoletnico bodo Madjari z velikov slovesnostjov obhajali i dali zadoščenje za bogokletne govore v peštinskem parlamenti proti svetomi Mirki i za vse hüdobje boljševizma i drugih krivih ver, ki so Vogrsko pačili i od prave poti vkraj vračali. Mati sv. Mirka je bila blažena Gizella. Sveti princ se je rodio v Ostrogoni (Esztergom) l. 1007. Njegov vučiteo je bio sv. Gerard, ki ga je zaistino, sebe vrednoga vzgojo. Kda je z svojim svetim očom hodo po deželi, da bi doznao za žele i potrebe naroda, nikdar nese je spozabo z molitve,

nego je vore duge bio vtopen po končanom deli v njo. Pošten, pravičen čisti, ljubiviv je bio v največjoj meri i je srčno želo se popolnoma posvetiti dobrom Bogi. Ali ne je znao, ka naj v te namen včini. Na ednom romanji, štero je opravo v Vesprem, kde je te bila boža pot, je goreče proso dobroga Boga za svetlost. I prišla je ta v noči, kda je po dugoj molitvi svetlost obišla cerkev i je glasen i odločen glas začuo z svojim opredom, ki ga je sprevajao i ki je sledkar te dogodek naznano kraljevskoj familiji: „Obiubi čistost i ostanu stanoviten!“ Te glas je čuo. Bogao ga je. Sveti Števan je pisao lepa pisma svojemi sini, štera so do denešnjega dneva ohranjena, v šterih dava tomi tanače, kak more ladati, kda po njem zasede kralovski tron. Potem njemi je poiskao ženo. Ne je najpre znao, da je sin oblubo devištvo. Poiskao njemi jo je v osebi Jelene princesinje hčeri poljskega krala Meška II., štere poštenosti i pobožnosti glas je bio po celoj Evropi razširjen. Kak se je veselio sveti Imre, kda je zvedo od svoje žene ka ona nema druge žele kak on, najpre živeti v devištvi. Tak sta dve svetivi duši prišle vkup v deviški zakon. Sveti Števan je šteo, gda je sin postao 24 let star, tomi zročiti kraljestvo. Določen je bio za to den 2. septembra I. 1031. Vse se je z največjim veseljom pripravlao na kronanje od vseh ljublenoga princa Imrija, ki je z svojov ljubeznostjov i smilenostjov pridobio srca vseh. Ali Bog ga je šteo v nebi koronati. Zgodila se je nesreča. Na lovini ga je rano divji prašič i je od dobljenih ran rano tisti den vmro, kda bi meo biti kronan. Leta 1083. je z očom sv. Števanom vred prišteti k svetnikom.

Jako potrebno. Proti nepoštenoj ženskoj noši so sveti Oča že večkrat zdignoli glas. Poslušnole so jih prve nemške ženske Ustanovile so v Regensburgi zvezo proti nepoštenoj noši Sveti Oša so z veseljom potrdili pravila zveze. V pravilaj stoji tudi to, *ka se nikša zabava ne sme vršiti prek polnoči* i ka se brez svete meše v nedelo nikša prireditve ne sme opraviti. Gostivančarje Slovenske Krajine, ka povete vi na to!? Jeli ka pametno delo so začele te žene i ka pametno delo so odobrili sveti Oča? V Rusiji milijonom jemlejo vero, vrednost, življenje, mi bi pa cele noči lumpali!? Kakše krščanstvo je to!?

Kakši sad prinese hujskanje proti veri? Skoro v čisto katoličanskoj Austriji so po boji začeli socialni demokratje najbolje z društvami i časopisi agitirati proti katoličanskoj veri. I želi so strašne sade. V Austriji je desetjezero nekrščene dece. *V samom Bečl jih je kak je kardinat Piffl izjavo, sedem jezero.* Zato pa ne praviti, ka mi čtenje slabih novin ne bo škodilo?! Če so vu veri močni austrijski Nemci odpadnoli od nje, kak ne bi mi slabi odpadaoli, če ne bomo pazili. Zato pa čteti samo dobre liste i časopise.

Euharistični kongres v Kartagini. Letos maja 11. bo treseti euharistični kongres v Afriki v mesti Kartagine. To mesto je dalo vnogo mantrnikov Materi Cerkvi i je posebno posvečeno za presveto Oltarsko Svestvo. Tu je darovala svoje življenje za Jezusa sv. Perpetua, sv. Felicitas, sveta deklica Maksima. Tu je postao aldov Jezušov sveti pūšpek, i cerkveni pisateo sv. Ciprian. Najte kongres prinese dosta nebeskih darov Kartagini i celoj Afriki, ka se v njoj ponovi nekdašnja gorečnost za Jezušovo vero, molimo goreče, predvsem pa darujmo Jezušove svete rane večkrat v te namen Oči nebeskoml.